

Foranledningen til Lovforslaget er en fra den tekniske og hygiejniske Kongres, der afholdtes i København i 1903, fremkommen Henvendelse, hvori det betegnedes som nødvendigt for Landets Udvikling, at der blev aabnet Adgang til at føre elektriske Srømme med høj Spænding ad overjordiske Ledninger, og hvori Regeringen blev anmodet om at søge tilvejebragt en Lov, der aabnede saadan Adgang under behørig Kontrol i Henseende til Sikkerhed for Omgivelserne. Denne Henvendelse førte til Nedsættelse af en Kommission, som i Midten af forrige Aar til Ministeriet afgav sin Betænkning, ledsaget af Udkast til et Lovforslag, som er det, der foreligger til Behandling.

Paa et meget væsentligt Punkt opnaaedes imidlertid ikke Enighed i denne Kommission; dens Mindretal (5 Medlemmer) fremsatte og fastholdt nemlig den Anskuelse, at det ikke skulde være tilladt nogen at paatage sig Udførelsen af noget Arbejde ved elektriske Stærkstrømsanlæg, medmindre han havde bestaaet en Eksamen for elektriske Installatører. Fordringen motiveredes dermed, at det dog maatte betegnes som „absolut fornødent, at der haves noget Indseende med, at de, der beskæftige sig med Arbejderne ved saadanne Anlæg, have en saadan Uddannelse, at der kan gaas ud fra, at de ikke af Mangel paa Kendskab til det, hvormed de have at gøre, tilvejebringe Anlæg, som kunne medføre Fare for andres Liv og Ejendom“. Man henviste derhos til, at Københavns, Frederiksbergs og en Række større Købstæders Kommunalbestyrelser allerede nu stille Krav om, at de indenfor Kommunen autoriserede Installatører skulde have bestaaet den Prøve, som Københavns Belysningsvæsen aarlig lader afholde.

Kommissionens Flertal (6 Medlemmer) har imidlertid været af den Mening, at man ikke burde gaa saa vidt, fordi Eneret for fagprøvede Installatører mange Steder og især paa Landet vilde vanskeliggøre og fordyre Udførelsen af mindre Elektricitetsværker ikke ubetydeligt. Flertallet foreslog derfor, at det skulde have sit Forbli-

vende ved den nuværende Ordning, hvorefter Kommunalbestyrelserne i Henhold til Lov af 23. Januar 1903 have Adgang til indenfor Kommunens Omraade at autorisere Personer til at udføre Elektricitetsanlæg. Under Hensyn til, at der fremtidig ogsaa vilde blive Tale om Højspændingsanlæg, som strække sig over flere Kommuner, fandt Flertallet det dog fornødent at foreslaa, at Personer, der have bestaaet en af Ministeriet for offentlige Arbejder godkendt Installatørprøve, skulde have Adgang til at udføre Anlæg over hele Landet under Kontrol af den *Elektricitetskommission*, som Kommissionen har foreslaaet oprettet, og hvis Opgave skal være at varetage de forskellige Forretninger, som Loven og det til denne knyttede Reglement for Udførelse og Drift af elektriske Anlæg henlægger til den. Paa samme Maade som en Kommunalbestyrelse kunde tilbagetage en given Autorisation, skulde da Elektricitetskommissionen kunne paatale Forsømmelighed hos de eksaminerede Installatører og i Gentagelsestilfælde — under Rekurs til Ministeren — erklære hans ved Prøven erhvervede Ret forbrudt.

Udvalget er nu ganske enigt med Kommissionsflertallet i, at man ikke ved unødvendige Krav om Eneret for eksaminerede Installatører bør vanskeliggøre eller fordyre Udførelsen af Stærkstrømsanlæg, især af mindre Anlæg paa Landet, hvor det elektriske Lys maa siges at være en meget ønskelig Afløser af den nu almindelige Belysning ved Petroleumslamper og Lygter i Landbrugsbygninger. Ogsaa er Udvalget enigt med Flertallet i, at den Kommunerne tillagte Adgang til at autorisere Installatører og selv at fastsætte de Betingelser, de ville stille for Opnaaelsen af saadan Autorisation, bør opretholdes. Men man er ikke enig i, at Lovgivningen af de anførte Grunde ganske bør opgive Kommissionens Mindretals Krav paa Garanti for Arbejdets kyndige Udførelse ved Hjælp af eksaminerede Installatører, idet Flertallets Ønsker til Fordel for mindre Anlæg formentlig alligevel ville kunne opfyldes. Udvalget foreslaar